EUROOPA ÜHENDUSTE KOMISJON

Brüssel 10.2.2006
KOM(2006) 49 lõplik

KOMISJONI VIIES ARUANNE NÕUKOGULE, EUROOPA PARLAMENDILE, EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE NING REGIOONIDE KOMITEELE

direktiivi 89/552/EMÜ „Piirideta televisioon“ kohaldamise kohta

{SEC(2006) 160}

SISUKORD

1. Sissejuhatus ... 3
1.1. Aruande taust ... 3
1.2. Euroopa televisiooonituru areng ... 3
2. Uute liikmesriikide teatamiskohustus ... 5
3. Direktiivi kohaldamine ... 5
3.1. Kohaldamisala ... 5
3.2. Võimkond (artikkel 2) ... 5
3.3. Suure ühiskondliku tähtsusega sündmused (artikkel 3a) ... 6
3.4. Telesaadete levitamise ja tootmise edendamine (artiklid 4 ja 5) ... 6
3.5. Reklaamieeskirjad (artiklid 10–20) ... 7
3.5.1. Tõlgendava teatise vastuvõtmine ... 7
3.5.2. Reklaamitarad staadionide ümber spordiürituste ülekannete ajal ... 7
3.5.3. Järelevalve ... 8
3.6. Alaealiste ja avaliku korra kaitse (artiklid 2a, 22 ja 22a) ... 8
3.7. Kooskõlastamine riiklike ametiasutuste ja komisjoni vahel ... 9
3.7.1. Kontaktkomitee ... 9
3.7.2. Reguleerivate asutuste rühm ... 9
4. Direktiivi läbivaatamine ... 10
5. Rahvusvahelised aspektid ... 10
5.1. Laienemine ... 10
5.2. Koostöö Euroopa Nõukoguga ... 10
6. Järeldused ... 11

1. SISSEJUHATUS

1.1. Aruande taust

Käesoleva teatisega esitab komisjon Euroopa Liidu Nõukogule, Euroopa Parlamendile, Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele ning Regioonide Komiteele (teadmiseks) viienda aruande direktiivi 89/552/EMÜ[1] (muudetud direktiiviga 97/36/EÜ[2]) „Piirideta televisioon“ (edaspidi „direktiiv“) kohaldamise kohta.

Direktiivi artiklis 26 sätestatakse, et hiljemalt 31. detsembril 2000 ja pärast seda iga kahe aasta järel peab komisjon esitama Euroopa Parlamendile, nõukogule ning Majandus- ja Sotsiaalkomiteele aruande muudetud direktiivi kohaldamise kohta ja teeb vajaduse korral täiendavaid ettepanekuid direktiivi kohandamiseks teleringhäälingu valdkonna arengule, pidades eelkõige silmas tehnika arengut viimasel ajal.

Käesolev aruanne järgneb neljandale aruandele,[3] mis võeti vastu jaanuaris 2003, ning selles käsitletakse direktiivi kohaldamist aastatel 2003 ja 2004.[4]

Neljanda aruande lisas pakkus komisjon välja tööprogrammi arutelu avamiseks võimalikust vajadusest kohandada Euroopa Liidu (EL) õiguslikku raamistikku turgude ja tehnoloogiate arengu tõttu kõnealuses valdkonnas. Sellest tulenevalt käivitas komisjon 2003. aastal konsultatsioonid direktiivi läbivaatamiseks.[5]

Käesolevat aruannet tulebki vaadelda nimetatud arutelu kontekstis.

1.2. Euroopa televisiooniturg areng

Aastale 2004 eelnenud perioodil saavutas ELi audiovisuaaltööstus kõrge taseme tänu soodsale arengule. Samal ajal pandi mõned ärimudelid tõsiselt proovile ning mõnede piirkondade ettevõtjad liitusid.

Uued ärivõimalused, eriti „maapealne digitaaltelevisioon“,[6] ja audiovisuaalteenuste pakkumine uute tehnoloogiliste platvormide kaudu on laiendanud neid teenuseid turul, tugevdades sellist tuntud nähtust nagu pakkumise fragmenteerimine. Nimetatud suundumus tundub reklaamiressursside vähenemise ja riikliku rahastamise väikese suurenemise lootuste taustal stabiliseeruvat.

Olemasolevate kanalite arv on selge tunnus pakutavate teenuste arvu suurenemisest. Kui 2001. aasta alguses edastati maapealsete saatjate, satelliitide või kaablivõrkude kaudu üle 660 potentsiaalse üleriigilise leviga kanalit,[7] tegutses kolm aastat hiljem EL-15 riikides üle 860 sellise kanali.[8]

---

1 EÜT L 298, 17.10.1989, lk 23.
2 EÜT L 202, 30.7.1997, lk 60.
3 KOM(2002) 778 (lõplik), 6.1.2003.
4 Vajaduse korral viidatakse ka 2005. aasta viimastele sündmustele.
5 Vt aruande punkt 4.
6 Enamik liikmesriike plaanib üle minna „maapealsele digitaaltelevisioonile“ 2006. ja 2012. aasta vahel.
7 Euroopa Audiovisuaalsektori Vaatluskeskuses, Aastaraamat 2001.
8 Euroopa Audiovisuaalsektori Vaatluskeskuses, Aastaraamat 2004.

Veelgi kiiremini on arenenud välisturgudele suunatud saateteenused. 2004. aasta alguseks oli teada umbes 220 sellist kanalit.[9] Üle 160 neist kanti EL-25 riikidesse üle teistest liikmesriikidest või kolmandatest riikidest (2001. aastal oli EL-15 riikides võimalik vaadata vaid 68 sellist kanalit).

Internetipõhiste audiovisuaalteenuste arengu peamine eeltingimus on lairibaühenduse laialdane kättesaadavus. Tänu viimaste aastate märkimisväärsetele ning senini suurenevatele investeeringutele on enamikus EL-15 riikides loodud infrastruktuur, mis hõlmas 2004. aasta lõpuks keskmiselt 88% elanikkonnast.[10] Samal ajal on pidevalt kasvanud püsiliiniga lairibaühenduste osatähtsus, hõlmates 2004. aasta lõpuks 10% EL-15 riikide elanikkonnast ja 9% EL-25 riikide elanikkonnast.[11]

EL-25 turu üldsuurus, hinnatuna ringhäälinguorganisatsioonide sissetulekute järgi, oli 2003. aastal ligikaudu 64,5 miljardit eurot (2001. aastal 62,2 miljardit eurot, mis tähendab 3,7% suurust kasvu).[12]

Avalik-õiguslikud ringhäälinguorganisatsioonid on oma kohalolekut ELi turgudel sissetulekute mõttes konsolideerinud. Avalik-õiguslike raadio- ja televisiooniteenuste kogutulu ulatus 2003. aastal 29,1 miljardi euroni (EL-25 riikides, sh raadioteenuste osa oli 1.6 miljardit eurot), kusjuures summa ei ole 2002. aastaga võrreldes peaaegu muutunud.[13]

EL-25 riikide era-ringhäälinguorganisatsioonid registreerisid 2003. aastal sissetulekud 18,3 miljardi euro ulatuses ja see summa ei ole eelmise aastaga võrreldes peaaegu muutunud.[14] Maksulise televisiooni ja pakettaboneerimise tulu kasvas 2003. aastal tänu edukale pakettmüügile 13,6 miljardi euro suuruseks, mis on 14,3% suurem võrreldes eelmise aastaga.[15]

ELi teleorganisatsioonide peamiseks sissetulekuallikaks jääb reklaam. Pärast mitmeaastast laienemist, mis katkes vaid 2001. aastal, saavutas telereklaami koguturg EL-15 riikides 2004. aastal mahu 25,7 miljardi eurot (7,2% tõus võrreldes 2003. aastaga).[16] 2001. aastal vähenes reklaamitulu hinnanguliselt 6,8% (2002. ja 2000. aasta andmete võrdlus).[17] Telereklaami turu nominaalväärtuses oli 2004. aastal ligikaudu samal tasemel kui 2000. aastal ning moodustas peaaegu kolmandiku üldistest reklaamiinvesteeringutest.[18]

---

9 Ibid.
10 IDATE, Kiire internetiühenduse kättesaadavuse areng Euroopas, 2005.
11 Sidekomitee, 2005.
12 Euroopa Audiovisuaalsektori Vaatluskeskuses, Aastaraamat 2005. Arvestusest on välja jäänud mõned avalik-õiguslike ja ringhäälinguorganisatsioonide kategooriad.
13 Ibid.
14 Ibid.
15 Ibid.
16 Ibid.
17 Ibid.
18 Ibid.

2. UUTE LIIKMESRIIKIDE TEATAMISKOHUSTUS

1. mail 2004. aastal ELiga liitunud uued liikmesriigid pidid teatama direktiivi ülevõtvatest õigusaktidest. Läbiviidud hindamine näitab, et uued liikmesriigid on oma sellekohase kohustuse täitnud.

3. DIREKTIIVI KOHALDAMINE

3.1. Kohaldamisala

Menetluse raames, mille Mediakabel BV algatas *Commissariaat voor de Media* (Madalmaade meediaasutuse) otsuse vastu, palus Madalmaade *Raad van State* Euroopa Kohtult eelotsust selle kohta, kas direktiivi kohaldamisalasse kuuluvad nn tellitavate videoteenustega sarnased teenused (*near video-on-demand*), s.o vaatamisel maksustatavad teenused, mis võimaldavad kasutajail vaadata saateid osade kaupa, mille eest nad maksavad vastavalt nõudmisele. 2004. aastal ei olnud kohus selle juhtumi asjus veel otsust langetanud.[19]

3.2. Võimkond (artikkel 2)

Direktiivi nurgakiviks on päritoluriigi põhimõte. Selle kohaselt võivad direktiivi nõudmistega kooskõlas oleva päritoluriigi seadustele vastavad programmid ELis vabalt ringelda.

Komisjon algatas viiteperioodil rikkumismenetluse Madalmaade ametiasutuste vastu pärast *Commissariaat voor de media* (Madalmaade meediaasutuse) otsust võtta enda võimkonda kanalid RTL 4 ja RTL 5, mida edastab Luksemburgi võimkonda kuuluv ringhäälinguorganisatsioon. Seadmata kahtluse alla *Commissariaat voor de Media* sisulisi argumente, tühistas *Raad van State*'i määrus selle otsuse, väites et *Commissariaat voor de Media* ei saa võtta endale võimu ega tekitada direktiiviga vastuolus olevat kaksikvõimu. Arvestades, et kohtuotsus kõrvaldas kaksikvõimu, otsustas komisjon menetluse lõpetada.

„Extasi TV" juhtumi raames tekkis konflikt seoses eranditega artikli 2a lõike 2 kohasest päritoluriigi põhimõttest. Ühendkuningriigi valitsus teavitas 20. detsembril 2004 komisjoni oma kavatsusest keelustada „Extasi TV" nime all tuntud televisiooniteenus. Põhjusena esitati, et asjaomase televisiooniteenusega oli silmanähtavalt ja tõsiselt rikutud direktiivi artiklit 22. Kõnealusel juhul puudus kindlus, kas ringhäälinguorganisatsioon kuulus liikmesriigi võimkonda.

Võimkonnaga seotud konflikte on ette tulnud ka väljaspool artikli 2a lõike 2 raame — juhtumite puhul, kus vastuvõtva liikmesriigi õigusaktid sisaldasid rangemaid ja üksikasjalikumaid eeskirju kui ringhäälinguorganisatsiooni asukohariigi õigusaktid. Näiteks Rootsi ringhäälingukomisjon teatas komisjonile, et Ühendkuningriigi võimkonda kuuluvad kanalid TV3 ja Canal 5 kuuluvad tema arvates Rootsi võimkonda. Ühepoolsete meetmete asemel algatas Rootsi dialoogi asjaomaste reguleerivate asutuste vahel. Kui sellised arutelud ei sea kahtluse alla päritoluriigi põhimõtet, tervitab komisjon sellist

[19] Kohtuasi C-89/04. Otsus langetati 2. juunil 2005. aastal, vt aruandega kaasas olev komisjoni talituste töödokument.

lähenemisviisi ning pakub oma tuge. Samasuguseid probleeme on olnud ka Iirimaa ja Ühendkuningriigi vahel.

Lisaks muutus viiteperioodi jooksul eriti oluliseks probleem kolmandatest riikidest pärinevate vaenu õhutavate programmidega, mis kuuluvad artikli 2 lõike 4 kohaselt liikmesriigi võimkonda. Kanalit „Al Manar“ edastas mitu satelliittelevisiooni pakkujat Euroopas. Prantsusmaa võttis esimese riigina meetmeid selle kanali edastamise vastu Eutelsati satelliitide kaudu, mis on artikli 2 lõike 4 kohaselt tema võimkonnas. Pärast seda, kui „Al Manar“ oli üle kandnud mitmeid antisemiitlikke saateid, saatsid Prantsusmaa ametiasutused 13. detsembril 2004 satelliidioperaatorile ettekirjutuse lõpetada televisiooniteenuse „Al Manar“ ülekandmine. Nimetatud otsus viidi viivitamata ellu ning 14. detsembril 2004 ülekanded lõpetati.

Pärast „Al Manari“ ärakeelamist Prantsusmaa ametiasutuste poolt sai nimetatud kanalit ikkagi vaadata satelliittelevisiooni pakkujate New Sky Satellite (peakorter Haagis) ja Hispasat vahendusel. Juhtum oli kõne all mitmel liikmesriikide ja komisjoni vahelisel istungil ja arutelul. Selle tulemusena käskisid ka Madalmaade ja Hispaania ametiasutused „Al Manari“ ülekandmise lõpetada. Selline tihe koostöö on võimaldanud Euroopal tõhusalt võidelda vaenu õhutamisega kolmandate riikide saadete kaudu.

3.3. Suure ühiskondliku tähtsusega sündmused (artikkel 3a)

Direktiivi artikli 3a lõikes 1 käsitletakse riikide meetmeid suure ühiskondliku tähtsusega sündmuste kaitsmiseks. 2004. aasta lõpuni olid direktiivi artikli 3a lõike 1 kohased meetmed jõus Itaalias, Saksamaal, Ühendkuningriigis, Austrias ja Iirimaal ning neist teavitati komisjoni. Iirimaa meetmete eelnõud arutati 30. jaanuaril 2003 kontaktkomitees (kus võeti nende suhtes positiivne seisukoht) ning need avaldati 2003. aasta aprillis Euroopa Liidu Teatajas.[20] Belgia ja Prantsusmaa esitatud meetmete eelnõusid arutati 2004. aasta märtsis koos vastavate riigiasutuste ja kontaktkomiteega, kes võttis nende suhtes positiivse seisukoha. Seejärel teavitas Belgia komisjoni 2004. aastal oma lõplikest meetmetest, mis avaldati Euroopa Liidu Teatajas.[21]

Direktiivi artikli 3a lõike 2 kohaselt tuleb Euroopa Liidu Teatajas kord aastas avaldada liikmesriikide meetmete koondnimekiri. Viimane koondnimekiri avaldati 2003. aasta augustis.[22]

Euroopa esimese astme kohtus on pooleli kohtuasi, mis käsitleb komisjoni osatähtsust seoses direktiivi artikliga 3a.[23]

3.4. Telesaadete levitamise ja tootmise edendamine (artiklid 4 ja 5)

28. juulil 2004 võttis komisjon vastu kuuenda teatise direktiivi artiklite 4 ja 5 kohaldamise kohta. Aruandes käsitletakse EL-15 riike perioodil 2001–2002. Euroopa päritoluga teoste keskmine saateaeg EL-15 riikides moodustas 2001. aastal 66,95% ja

---

20 ELT C 100, 26.4.2003.

21 ELT C 158, 29.6.2005. 2005. aastal teavitas ka Prantsusmaa komisjoni oma meetmetest (vastu võetud 2004. aasta detsembris), mis avaldatakse peagi.

22 ELT C 183, 2.8.2003. 2004. aastal koondnimekirja ei avaldatud, sest siis ei olnud koondnimekirjas ühtki muudatust vaja teha. Komisjon avaldab uue, Belgia ja Prantsusmaa meetmeid sisaldava koondnimekirja niipea, kui Prantsusmaa meetmete nimekiri on Euroopa Liidu Teatajas avaldatud.

23 Kohtuasi T-33/01, kohtuistung toimus 7. juulil 2005.

2002. aastal 66,10% ning see suurenes nelja aasta jooksul (1999–2002) 5,42 protsendipunkti. Sõltumatutelt tootjatelt pärinevate Euroopa päritoluga teoste osatähtsus EL-15 riikides oli 2001. aastal 37,75% ja 2002. aastal 34,03%, s.o sõltumatute tootjate teosed täitsid ligikaudu kolmandiku kogu asjaomasest ülekandeajast ehk ligikaudu 50% kogu Euroopa päritoluga teostest. See on tubli 10% rohkem kui direktiivi artiklis 5 seatud eesmärk. Need tulemused näitavad, et nõudmine Euroopa päritoluga teoste järele, mis on viimase aastakümne jooksul pidevalt tõusnud, saavutas haripunkti aastal 2002, mil kõnealused teosed moodustasid peaaegu kaks kolmandikku kõigist asjaomastest ülekannetest. Arvestades, et direktiivis nõutud osatähtsus on 55%, on 66% rahuldav tulemus, mis annab tunnistust Euroopa audiovisuaaltööstuse tugevusest.

2004. aastal viis komisjon läbi vabatahtliku hindava vaatluse seitsmes 1. mail 2004 liitunud liikmesriigis, et oleks võimalik paremini hinnata artikli 4 ja 5 tulevikumõju nende territooriumil. Viiteperioodiks oli liitumiseelne aeg alates 2003. aasta jaanuarist kuni 2004. aasta aprillini. Keskmiselt oli 2003. aastal kavas 60% ning 2004. aasta esimestel kuudel 62% Euroopa päritoluga teoseid, mis annab järgimise määraks vastavalt 77% ja 83%. Sõltumatutelt tootjatelt pärinevate Euroopa päritoluga teoste osatähtsus oli 2003. aastal 30% ja 2004. aasta esimestel kuudel 31%. Arvestades, et need näitajad iseloomustavad liitumiseelset aega, viitavad need artikli 4 ja 5 üldiselt rahuldavale kohaldamisele asjaomastes liikmesriikides.

Seitsmes teatis artikli 4 ja 5 kohaldamise kohta perioodil 2002–2004, mille komisjon peaks vastu võtma 2006. aasta esimesel poolel, hõlmab esimest korda 25 liikmesriigi statistikat.

3.5. Reklaamieeskirjad (artiklid 10–20)

3.5.1. Tõlgendava teatise vastuvõtmine

Seoses uute teavitamismeetodite arenguga (nagu poolitatud ekraanid, interaktiivne reklaam, virtuaalne reklaam ja isegi tooteasetus) võttis komisjon 23. aprillil 2004 direktiivi teatavate sätete tõlgenduse selgitamiseks vastu tõlgendava teatise.[24] Komisjon täpsustab eriti, kuidas tuleb direktiivi asjaomaseid eeskirju kohaldada poolitatud ekraanide, minireklaamide, televisioonis kaupade propageerimise, virtuaalse sponsorluse ning interaktiivse reklaami suhtes. Kooskõlas Euroopa Kohtu praktikaga kohaldatakse tõlgendavas teatises põhimõtet, mille kohaselt reklaamimise viisi või reklaami liigi keelamine on põhjendatud vaid juhul, kui see on direktiivis selgesõnaliselt sätestatud. Sellegipoolest võivad liikmesriigid kohaldada oma võimkonnas olevate ringhäälinguorganisatsioonide suhtes rangemaid ja üksikasjalikumaid eeskirju.

3.5.2. Reklaamitarad staadionide ümber spordiürituste ülekannete ajal

Prantsusmaa suitsetamise ja alkoholismi vastase kampaania seadusega (Evin'i seadus) keelatakse alkohoolsete jookide otsene ja kaudne reklaamimine televisioonis. Sellest tulenevalt peavad Prantsusmaa ringhäälinguorganisatsioonid, kandes üle peamiselt Prantsusmaa publikule mõeldud spordiüritusi, vältima kõigi vahenditega alkoholireklaamide sattumist ekraanile.

---

[24] Komisjoni tõlgendav teatis televisioonireklaami käsitlevate sätete teatavate tahkude kohta „Piirideta televisiooni" direktiivis, ELT C 102, 28.4.2004, lk 2.

Euroopa Kohtule on esitatud käsitlemiseks kaks nende eeskirjadega seotud juhtumit: õigusrikkumishagi[25] ja eelotsus.[26] Käesoleva aruande seisukohalt peamist huvi pakkuvas eelotsuses, käsitletakse asjaolu, et kanal TF1 pöördus Groupe Darmon'i ja Girosport'i poole, et need peaksid tema nimel läbirääkimisi jalgpallimatšide televisiooniülekannete õiguste üle, tagamaks et ekraanile ei satuks alkohoolsete jookide kaubamärke. Selle tulemusena taotles Bacardi France, kellele keelduti rentimast staadionide reklaamitarade pinda, Prantsusmaa kohtult määrust, et TF1, Darmon ja Girosport lõpetaksid surve avaldamise välismaa spordiklubidele. Sellega seoses taotles Prantsusmaa kassatsioonikohus Euroopa Kohtult eelotsust, kas Prantsusmaal kehtivad eeskirjad on vastuolus ühenduse õigusaktide sätetega, sh direktiiviga.

13. juuli 2004. aasta otsuses leidis Euroopa Kohus, et spordiürituste ülekandmisel näha olevatest reklaamtaradest johtuv kaudne alkohoolsete jookide reklaam ei ole eraldiseisev teadaanne kaupade või teenuste propageerimiseks „Piirideta televisiooni" direktiivi tähenduses. Kohus võttis arvesse, et ringhäälinguorganisatsioonidel on praktiliselt võimatu näidata selliseid reklaame vaid asjaomase telesaate eri osade vahel. Sellest tulenevalt otsustas Euroopa Kohus mitte jõustada direktiivi sätteid ja mitte nõuda Prantsusmaa telereklaamimääruste ühildamist ühenduse õigusaktidega.

3.5.3. Järelevalve

Komisjon on regulaarselt jälginud (kolm riiki aastas), kas liikmesriigid tagavad kindlalt, et nende võimkonnas asuvad ringhäälinguorganisatsioonid täidavad direktiivis sätestatud reklaamieeskirju. Selles aitab komisjoni sõltumatu konsultant, kes kogub asjaomaseid fakte ja infot.

Järelevalvearuannete alusel on mõnede liikmesriikide suhtes algatatud rikkumismenetlused ning Belgia Kuningriigile on saadetud põhjendatud arvamus. Direktiivi reklaamieeskirjade rikkumiste arv ja olulisus viitasid sellele, et kõnealuse liikmesriigi vastutavad ametiasutused ei kontrollinud nõuetekohaselt, et nende võimkonnas asuvad ringhäälinguorganisatsioonid kohaldavad kõnesolevaid eeskirju.

3.6. Alaealiste ja avaliku korra kaitse (artiklid 2a, 22 ja 22a)

Komisjon teine hindamisaruanne[27] nõukogule ja Euroopa Parlamendile nõukogu 24. septembri 1998 soovituse (mis käsitleb alaealiste ja inimväärikuse kaitset) kohaldamise kohta võeti vastu 12. detsembril 2003. Liikmesriikidele, EMP riikidele ja (tolleaegsetele) kandidaatriikidele saadeti välja küsimustik.[28]

Teine hindamisaruanne näitas, et soovitust kohaldati ikka veel liikmesriigiti erinevalt, kuid areng oli üldiselt positiivne.

30. aprillil 2004 tegi komisjon teise hindamisaruande jätkuks ettepaneku täiendavaks soovituseks: Euroopa Parlamendi ja nõukogu soovitus alaealiste ja inimväärikuse kaitse kohta ning õiguse kohta esitada vastulauseid Euroopa audiovisuaalsete ja infoteenuste tööstuse konkurentsivõime suhtes.[29]

---

25 Kohtuasi C-262/02.
26 Kohtuasi C-429/02.
27 KOM(2003) 776 (lõplik), 12.12.2003.
28 Vt http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/new_srv/secondreport_en.htm.
29 KOM(2004) 341 (lõplik), 30.4.2004.

Ettepanek selleks täiendavaks soovituseks tehti selleks, et pidada sammu tehnoloogia arenguga. Ettepanek tugineb algsel 1998. aasta soovitusel ning hõlmab meediakirjaoskust, meediaharidust, õigust vastulausete esitamiseks kõigis meedialiikides, koostööd ning kogemuste ja heade töötavade vahetamist selliste reguleerivate/isereguleeruvate organite vahel, kes tegelevad audiovisuaalse sisu hindamise või liigitamisega, samuti diskrimineerimise vastaseid meetmeid kogu meedias.

Praegu on see arutlusel nõukogus ja Euroopa Parlamendis.

3.7. Kooskõlastamine riiklike ametiasutuste ja komisjoni vahel

3.7.1. Kontaktkomitee

Direktiivi eeskirjade kohaldamise eest vastutab iga liikmesriik. Süstemaatilisi kontakte riiklike reguleerivate organitega on säilitatud eriti direktiiviga (artikkel 23a) loodud kontaktkomitee kaudu. Käesolevas aruandes käsitletud ajavahemikul kogunes komitee viiel korral.

Komitee on täitnud talle direktiiviga pandud ülesanded. Ta on esitanud artikli 3a lõikes 2 sätestatud menetluse kohaselt arvamused suure ühiskondliku tähtsusega sündmuste kohta.[30]

Selleks et aidata kaasa direktiivi rakendamisele sellest tulenevaid praktilisi probleeme käsitlevate korrapäraste konsultatsioonide kaudu, on kontaktkomitee arutanud muu hulgas ka komisjoni tõlgendavat teatist reklaami kohta.

Aastatel 2002–2004 arutati direktiivi läbivaatamist mitmel kontaktkomitee istungil. Komisjon andis komiteele aru 2003. aasta avaliku arutelu ja sihtrühmade töö kohta.[31]

Kontaktkomiteed teavitati ka Ühendkuningriigi kavatsusest võtta meetmeid direktiivi artikli 2a alusel ning ta arutas pädeva liikmesriigi kindlaksmääramise küsimust.[32]

3.7.2. Reguleerivate asutuste rühm

Ehkki direktiiv ei viita ilmselgelt liikmesriikide reguleerivatele asutustele, korraldas komisjon 27. märtsil 2003 reguleerivate asutuste kõrgetasemelise rühma avakoosoleku, mis koondas liikmesriikides ringhäälingumääruse jõustamise eest vastutavaid ametiasutusi. Nende kaks korda aastas toimuvate istungite eesmärk on tugevdada koostööd liikmesriikide reguleerivate asutuste vahel, et tagada ELi reguleeriva raamistiku järjekindel rakendamine.

---

30 Vt käesoleva aruande punkt 3.3.

31 Vt käesoleva aruande punkt 4.

32 Vt käesoleva aruande punkt 3.2.

4. DIREKTIIVI LÄBIVAATAMINE

Direktiivi läbivaatamine, sh avalik arutelu ja kirjalik nõupidamismenetlus, käivitati 2003. aastal neljandale rakendusaruandele lisatud töökavaga.[33]

Komisjon esitas oma järeldused selle esimese arutelu kohta teatises Euroopa regulatiivse audiovisuaalse poliitika tuleviku kohta.[34] Et tagada direktiivi jätkuv positiivne panus ringhäälinguteenuste vabasse liikumisse ELis, määrati kindlaks mõned probleemid, millega tuleb tegeleda keskpikas perspektiivis. 2003. aasta teatisega loodi ekspertide sihtrühmad nende probleemide arutamiseks.

Euroopa Parlament lõi nõustamisprotsessis aktiivselt kaasa, eriti mitme parlamendisaadiku osalemise kaudu.[35] Kava kohaselt peaks komisjon võtma õigusakti ettepaneku eelnõu vastu 2005. aasta lõpuks.

5. RAHVUSVAHELISED ASPEKTID

5.1. Laienemine

Aruandeperioodil suurenes ELi liikmesriikide arv 1. mail 2004. aastal 15-lt 25-le.

Liidu ja (tollaste) liikmesriikide suhted kujunesid liitumiseelsete strateegiate kohaselt. Arvestades edusamme riikide õigusaktide vastavusse viimisel direktiiviga, suleti kultuuri- ja audiovisuaalpoliitika alased läbirääkimised tulevaste liikmesriikidega juba 2002. aasta detsembris Kopenhaagenis toimunud Euroopa Ülemkogu istungil. Komisjon jälgis läbirääkimiste käiku, pöörates erilist tähelepanu direktiivi rakendamiseks vajaliku haldus- ja kohtusuutlikkuse arendamisele.

Praegu valmistub EL järgmiseks laienemiseks. 2007. aastal on oodata Bulgaaria ja Rumeenia ühinemist Euroopa Liiduga. Horvaatia ja Türgi on kandidaatriigid.

Euroopa Ülemkogu on mitmel puhul rõhutanud ka Lääne-Balkani riikide väljavaateid saada ELi liikmeks. Komisjoni strateegia on viia koos Euroopa Nõukoguga nende riikide audiovisuaalpoliitika vastavusse Euroopa meediastandarditega.

5.2. Koostöö Euroopa Nõukoguga

Euroopa Komisjoni ja Euroopa Nõukogu vaheline koostöö on arenenud edasi, eriti seoses teabevahetusega piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooni arendamisel. Komisjoni esindaja on osalenud vaatlejana viiel piiriülese televisiooni alalise komitee (T-TT) istungil ning neljal massimeedia juhtkomitee (CDMM) istungil, samuti Euroopa Nõukogu riikide ministrite massimeediakonverentsil Kiievis.

---

33 KOM(2002) 778 (lõplik), 6.1.2003.

34 KOM(2003) 784 (lõplik), 15.12.2003.

35 Mitmed parlamendisaadikud andsid aru Liverpooli konverentsil ning Henri Weberi aruanne direktiivi artiklite 4 ja 5 rakendamise kohta oli seotud direktiivi läbivaatamisega.

6. JÄRELDUSED

„Piirideta televisiooni“ direktiiv toimib jätkuva eduga televisiooniteenuse pakkumise vabaduse tagamisel Euroopa Liidus. Säilivad põhieesmärgid, s.o üldsuse huvid, mida direktiiv kaitseb, nõudes siseturu minimaalset ühtlustamist. Direktiiv reguleerib tõhusalt Euroopa audiovisuaalsektorit ning aruanne kinnitab, et ühine Euroopa lähenemine audiovisuaalteemadele on arukas.

Kuid arvestades turu ja tehnoloogia arengut, on eespool kirjeldatu kohaselt ilmnenud vajadus vaadata läbi ELi õiguslik raamistik. Seetõttu kavatseb komisjon 2005. aasta lõpul esitada direktiivi läbivaatamise ettepaneku.